

Ruumiinlämpöoppi

nimimerkki Somri

Yhden ihmisen sijaan vastassa on massakeho raajoja ja kasvoja. Olin tiennyt, mutta en ollut kuvitellut sitä. Kaikki ovat toisiaan vasten ja se näyttää erilaiselta, kun ei ole itse mukana. Samaa yhteistä liikettä edistävää massaa, täydellistä yhteisymmärrystä ja tunnetta, yhteisiä aivoja. Valot menevät pois ja päälle musiikin tahtiin. En erota. Ei ole rajoja tai edes paikkoja niille. En erota sinua. Työnnän kyynärpäähän massan väliin ja vedän sen pois. Basso on ohut ja kitisevä, kappaleet, joita en ole koskaan kuullut.

Olen vetänyt hihat lantion ympärille liian kireäksi. Vatsa ei saa hengitettyä. Tyhjät haalarit tippuvat päältä. Opiskelija on täynnä tietoa ja varmuutta, mutta minulla tyhjät haalarit ja kaikki tieto. Se on vain tunne, mutta nyin silti ylöspäin. Vedän henkeen ilmaa, joka maistuu kielen tyvessä kuolleelta iholta ja hieltä. Pakotan opiskelijahaalareissa kutistuvan kehoni osaksi ääntä ja valoa. Päätän etsiä takaseinän, aloittaa siitä. Ovella seisoskelu on luennollakin osaamattomuuden merkki.

Kädet osuvat yhteen ja kuuluu sihahdus, kun tarjoat lasia. Kolme jäätä sulavat nopeasti eikä juoma maistu enää. Paita tarttuu pommisuojan karheaan betoniseinään enkä kuule, vaikka suusi liikkuu. En kuule, vaikka suuni liikkuu. Otan lasin ja käännyin pois. Olen täällä, joten sinulla on jo liikaa kontrollia.

–Oletko sä fyssan opiskelija? kysyt niskaani. Äänessä ei ole sävyjä, koska pitää huutaa.

–Joo, vastaan.

–Mä oon tossa biolla.

–En mä sanonut, että olisin kiinnostunut, sä sanoit niin.

Tulet seinän ja minun välistä takaisin eteeni ja valo osuu kasvojesi möykkyjen yläpuoliin. Annan lasin ja pohjalla laihtuvan juoman takaisin. Tartun tuntematonta vierellä tanssijaa hartiasta ja kysyn kovemmallalla äänellä kuin vastasin sinulle. Pommisuoja on pakko olla vessa, koska tällaisissa paikoissa vietetään pitempiäkin ikuisuuksia kuin opiskelijailtoja. Vartalo tuntuu kylmältä eikä reagoi tönimiseen ja heilumiseen, kun tunkeudun kohti vessaa ja peiliä, josta nähdä itseni olemassa.

Takaisin katsovat muljahtelevat silmät. Itsestään ei koskaan tiedä niin paljon kuin muiden kanssa. En näytä siltä, että jaksaisin välittää itsestäni. Mutta olen muutakin kuin ulkopuoli. Vihaan tunnetta, joka sinusta tulee ja levitän vettä sähköisiin hiuksiin. Kopissa humisee valo ja kun räpäytän, loisteputki naksahuttaa. Jos jatkan tätä iltaa, olen väsynyt aamulla. Jätän vedenkeittimen seinään tai penaalini kotiin, murut lattialle ja tasoille ja saippuapalan lavuaarin pohjalle. Unohdan lukea luentoaineiston bussissa, saatan haaveilla. Rupinen otsa ei kiinnosta sinua eikä sadasti pesty villapaita, joka ei nukkaannu, kun minä pesen. En halua yrittää keksiä, mikä sinua kiinnostaa.

–Joko sä lähdet, tulenko mä mukaan? kysyt vessan ovella.

–Voi kuule, et tule.

Törmään vessasta ulos ja sinusta ohi ja annan pakkasen kipristää ihon.

Olen rakentanut itseni niin, ettei minusta näy kauas mitään. Paitsi se, että olen valinnut, ettei minusta näy. Se, että olen valinnut kaiken eikä minulle tapahdu vahinkoja. Lasillisia, joita ei lue kalenterissa tai keskusteluja, joiden viimeistä lausetta en jo ennalta tiedä, ei tapahdu. Kävelen pitkäksi venyviä katuja tyhjään asuntolaan, musiikki on jäänyt korvaan. Sydän repii kylmässä kehossa, koska et tahdo nähdä kauas, ettei minusta ole tähän. Kaikki on jo järjestyksessä ja silti lähdin mukaan, kun pyysit.

Nähdäänkö huomenna, mennään yhdessä yliopistolle?

hei Sara

nähdäänkö, oliko sulla edes kivaa

Aamu-uni lämmittää varpaiden väleissä, kun nostan lautasia kuivauskaapista hyllyille. Annan hanan valua hetken, etteivät ruokajämät jää lähelle viemäriaukkoa haisemaan. Nojaan kädet yläpuolelleni kaappiin ja taivutan eteenpäin. Odotan olkapäiden naksahdusta. Nivelet paukahtavat samaan aikaan vedenkeittimen napin kanssa. Kaadan teepussin päälle, kaadan loput pois, asettelen vedenkeittimen alustalleen ja alustan yhtä kauas keittiön tason kustakin laidasta.

Nostan kalenterin sivua seuraavaan kuuhun ja näen tyhjiä päiviä. Mahtuisit sinne. Minä mahtuisin sinne ja mikään ei ole koskaan valmista, ei ole ylimääräistä aikaa, vaikka hetken saattaakin olla tyhjiä ruutuja. Liimaan eilisen päälle valkoisen paperin ja kirjoitan sähköpostiin ilmestyneen päivämäärän kohdalle tentin. Kalenterin ruksaaminen on epäsiistiä ja niitä ihmisiä varten, joiden on nähtävä, mitä eilen jäi tekemättä. Minulta ei jää.

Ovikello rusahtaa ovea vasten ja soi. En ole tilannut mitään, joka ei mahtuisi luukusta. Jätän teen pöydälle ja katson taakseni, kun se jäähtyy ja jättää renkaan pöytään. Kylmä ovisilmä luomea vasten aamulla tuntuu yhtä ikävältä kuin sinä sen takana. Hymyilen ja avaan. Tyhjiä kalenteripaikkoja ja näen meidät siellä hetken.

–Sä lähdit johonkin menemään silloin siellä bileissä niin aattelin, että ehkä ne ei oo sun juttu niin toin näitä sämpylöitä. Että jos oisit enemmän sämpylätyyppi, sanot.

–Mikä?

–Sämpylätyyppi.

–En mä ole sämpylätyyppi.

Astut kengät lattialle pyyhkimättä ja nojaat kaapin peilioveen. Jää käden jälki. Käsivartesi nopeat lihakset ovat kuin ihonalaisia eläimiä, kun kattovalo ei ole päällä.

–Mä olen lähdössä koululle, yritän.

–Millainen tyyppi sä olet? kysyt.

-Mun täytyy vielä laittaa toi tee pois.

-Ei sun tarvii ajoissa mennä, ei kukaan muukaan tänään mee.

-Mä tykkään olla ajoissa.

-Ai sellainen tyyppi sä olet.

Tunget sisään ja läväytät sämpyläpussin pöydälle. Olet varmaan olettanut, että minulla on voita ja kinkkua ja niin onkin, mutta olen laskenut, koska niitä haluan käyttää ja tehnyt taulukon. Nyt en halua käyttää niitä, en sinuun. Istut alas ja valossakin näytät katsovan kohti.

-Onpa sulla täällä tosi järjestys, sanot.

-Ihan tavallista.

-Ei kun siis oikeesti, onks noitten kaikkien tavaroitten pakko olla just noissa kohdissa?

-No siks mä olen merkannut niille paikat.

-Mitä se hyödyttää?

-Se vaan tuntuu hyvältä, vastaan ja nostan sämpyläpussin pöydältä syliisi.

-Ai se ei kuulunut siihen, sanot.

-Ei.

Pussi tippuu, kun nouset ja seinä kumahtaa, kun kyynärpää osuu siihen. Minuun sattuu, se oli minun kyynärpää. Ihmiselle tulee pakorefleksi, kun se huomaa johonkin sattuvan ja kipristely menee aivoihin ja saa väistämään. Kipristelee, mutta hengität läheltä ja hengitän valmiiksi lämmintä ilmaa itseeni. Vaihdat silmää, johon katsot. Pitäisi antaa merkkejä tulevaisuudesta, siitä, mitä meistä tulee ja mitä ei.

-Mä voin lähteä jos haittaa, sanot.

Pudistan, koska niin kuuluu tehdä ja työnnyt minun tilaani. Muutat ympärilläni ääniä vaimentavan mielen ohueksi ja kevyeksi, tulee oranssia väriä. Pihalla on jotakin, jolla on renkaat ja kumi raapii hiekkaa, keinu keinahtaa ja saranasta tulee narahdus lumisateen osuminen metallikaiteeseen sulamisen ääni. Pesukone käy, pesee eri tavalla joka sekunti. Oranssia väriä. Kello ei ota patterin energiaa tasaisesti vaan viisari laistaa joka hetki eri verran kuin hetkellisellä panostamisella olisi jotain väliä. Tunnen pölyn, jonka hengitän sisään ja paineen olla jo matkalla koululle, tunnen sinut ja epätasaisesti ajetun leuan.

Kädet eivät nouse samaa tahtia ja on niin läpikuultavaa ja haurasta, että sattuu tönäistä. Mieli tulee takaisin. Astut ulos tilasta ja äänet vetäytyvät ulkopuolelleni. Mieli tiivistyy takaisin ja tuntuu iholla, jättää ulkopuolelle kaiken, joka meinasi valahtaa sisään.

Oranssi jää, vaikka liikahtelen sitä pois. Tee on pöydällä ja rengas pitää pestä pois muullakin kuin vedellä, mutta oranssi antaa sen olla. Katson ja hymyilen ennen kuin ehdin ajatella. Mielimassa nytkähtää liikkeelle tavallista hitaammin. Katsot takaisin enkä voi tietää tai välittää siitä, miten

sinun mielimassasi käyttäytyy. Jätät leivät lattialle, kun lähdet. Yhdestä suudelmasta ei ole antamaan niin räikeää kuulumattomuutta anteeksi. Räikeää kuulumattomuutta ei saa anteeksi eikä sitä hyväksy kukaan.

-Oletan, ettei kukaan enää ajattele lämpöopin alkavan ensimmäisestä pääsäännöstä, luentomateriaali nimittäin olettaa. Muutama sivu eteenpäin niin löytyy nollas pääsääntö.

En näe professorin silmiä tai suuta, vaikka luentosali on aamusta tyhjä. Tänään ehdin ajoissa, mutta sinä et vieläkään. Kaikilta ei voi vaatia niin paljon kuin itseltään. Kaikilta ei voi vaatia mitään. Kaikilta ei voi muista se. Liidusta tippuu liuskoja lattiaan, kun professori raapii taulun yläreunaa.

Joku naurahtaa. Joku on päättänyt saada hyvän arvosanan herättämällä sisäisen motivaation positiivisella asenteella. Positiivisuus on täynnä reikiä ja ilon karkailua, epätarkkuutta ja epätarkkaa haluamista. Haromalla kohti ei saavuta tavoitteita. Oranssi tulee. Harot minua kohti keittiössä ravistan ranteitani ja yritän unohtaa, keskittyä. Oranssi värjää katonrajaa ja hämähäkinverkko ja pölyrihma kietoutuvat toisiinsa valossa. Haen sinua salista, mutta vain hetken.

-Nollas pääsääntö käsittelee eristettyä systeemiä, kahden tai useamman kohteen häiriötöntä kokonaisuutta.

Salin ovi kolahtaa ja oranssi läikähtää muistiinpanojen tielle. Käänny ja takki kahahtaa, kaikki kuulevat sen ja edessä istuva katsoo minua. Paitasi on vinoon napitettu oranssi.

-Nollannen pääsäännön mukaan vain häiriöttömän systeemin sisäisten kappaleiden ominaisuudet vaikuttavat systeemin kokonaistilaan. Kahden kappaleen systeemissä vain nämä kaksi kappaletta vaikuttavat lopputulokseen. Molemmat kappaleet. Eristetyssä systeemissä eri lämpöiset kappaleet aikaa myöten asettuvat samaan lämpötilaan.

Tuutko sä tänään luennolle? Mennäänkö sitten sen jälkeen teille?

Mä olen jo täällä ja teen meille vaikka ruokaa.

Mut muru eikö tää luento olis aika tärkeä?

Sä haluat vaan nähdä mut, mutta illalla sitten näät, laitan kivaa päälle.

Muista sit ottaa aikaa opiskeluunki.

Muistan, mut rakas ei tästä tulis mitään, jos mä en vähän panostais.

Elät lattiallani makaavasta jumppakassista. Elämät valuvat yhteen. Jumppakassin sisältö on irvokkaasti auki ja makaan sängyllä auki. Voin nähdä ikkunan eteen nousevan höyryn ja alkukevään. Minulle on olemassa vain yhdenlaisia keväitä. Kun vesi virtaa ylämäessä vastaan niin lujaa, että haluaa painua takaisin kotiin. Kun asfaltti alkaa höyrytä. Oranssi ei kuulu kevääseen.

Tiskiallas haisee likaiselta eikä ennen ole keväällä haissut. Yksiössä en pääse katsetta kauemmas sotkusta tai sinusta. Istut tuolilla vinossa ja pöydällä on edellisten viikkojen murut. Syöt leipää pussista, jonka rapina pistelee. Haluan vääntää käsiäni ja jalkojani eri asentoihin, yrittää tehdä. Olemisen rakenne on poissa eivätkä nivelet enää naksu.

-Kuinka siistiä, että tää koko urakka on kohta ohi, sanot.

-Proffalle tulee ikävä.

-Mut sulle ei tuu, koska voidaan muuttaa yhteen, kun työt alkaa.

-Niin voidaan.

-Koska sä aiot valmistua? Sitten voitais ostaa huonekalujakin nii ei tarttis lattialla nukkua.

Keltainen laukku on koskemattomana hyllynpäädyn ja seinän välissä ja siellä puoli vuotta vanhat monisteet. Avaamalla vetoketjun, taistelemalla rikkinäisten hampaiden yli, saisi tunteen siitä, että aikaa ei ole kulunut, pystyn seurustelemaan ja silti olemaan täydellinen versio itsestäni.

Mutta olen jäänyt tänne ja laittanut ruokaa, siirrellyt tavaroitasi, odottanut sinua, kiertänyt ikkunasta toiseen ja miettinyt, mitä sanon, kun tulet ja mitä sanon illalla, mitä haluat kuulla. Olen kiertänyt istuimesta toiseen ja mieli on vaihtanut sävynsä oranssiksi, kietoutunut muistamiseen tavoitteiden sijasta. Kasvojesi muistamiseen ja iltojen kauneimpien hetkien muistamiseen.

Olen käynyt vessanpytyn suljetun kannen päällä miettimässä, mitä sanoisin äidille, kun opiskelusta tulee puhetta ja olen sulkenut puhelimen kolmesti, kun on meinannut tulla puhetta. Sanoisin, että minusta tulee täydellinen vaimo. Äiti kysyisi että täydellisen opiskelijan sijaanko ja minä hämmentyisin.

-Varmaan syksyllä, sanon hetken jälkeen.

-Just, siihen tarvittas ihmettä, vastaat miettimättä hetkeäkään.

-Miten niin?

-Sä oot paljon jäljessä.

-Mä olen se ihme, sanon.

Mutta sulle mä en ole se ihme.

Koitan hymyillä, mutta naama ei väänny. Vihaan ihmisiä, jotka kertovat taidoistaan ja pystymisistään. Ihmisiä, joiden on vakuutettava onnistuvansa. Jos on luvattava, että pärjää on selvää, ettei koskaan. Muut näkevät huonouden ihmisestä ulos jo ennen kuin se lakkaa uskomasta itseensä.

-Niinhän sä olet aika ihmeellinen, sanot.

-Kiitos.

Valun kuoppaan, jonka sänky tekee ympärillesi, kun hyppäät, vaikka et ole leikkisä, olet menestynyt. Katsotaan käsien kokoeroa kevättä vasten, vaikka välissä on likainen ikkuna. Sinulla on

niin paljon isommat, millä pidellä koko tulevaisuutta. Meidän viestikeskustelussa on kymmeniä mun lähettämiä viestejä, joihin sä et ole vastannut. Myöhemmin ehkä, että oli kiire, mutta onneksi sinulla ei ole koskaan.

Vedän yöpaidan koskevan käden tielle ja nojaan hartiaasi niin, ettet näe silmiä etkä voi suudella. Tunnen oman kuplan kuin muiston, jota ei oikeasti muista, mutta siitä on todisteita, valokuvia ja kunniakirjoja leikkikerhoista. Ikkunan likaisuus pysyy ja laukun pinnalle kerääntynyt pöly, elämää ei voi kuvitella kuin yhdenlaiseksi kerrallaan. Vedät hiussoirojani sormieni lävitse. Oranssi välkkyä ja tekee sahalaitaa, luiset sormet eivät kolhi vaan tuntuvat varmalta, kun sinun ei tarvitse olla enää pikkutarkan hellä, kun suuret linjat ovat kunnossa tulevaisuus ja muu. Siksi kolhit ja puristat, vaikka et tee mitään toisin.

Kysyt, miltä näytät puvussa ja minun kuuluu osoittaa onnistuneet kohdat sinussa. Sen jälkeen palaan lukemaan. Kysyt, mikä saattaisi olla pielessä, jos on pakko sanoa ja vastaan kaulus ja puntit, mutta eivät ne ole. Suljen puhelimen ja työnnän sen kauemmas. Paperille tulostettu dia haisee laukussa lojuneelta. Et voinut pukeutua valmistujaisiin täällä, koska kokovartalopeilissä on valkoinen harso ilmalikaa, jota en jaksanut pyyhkiä. Lähdit ennen kuin ehdin pyyhkiä.

Hihasi ovat hyvin, tulevat esiin saman verran molemmilta puolilta. Puku on rypyton, vaikka yritin tehdä siihen vekkiiä, kun se makasi keittiön pöydällä. Osaat pitää papereita ja samppanjalasia oikein ja parta on edelleen ajettu toispuoleisesti. Ikään kuin tietäisit, mikä saa oranssin tulemaan takaisin ja järjestyksen menemään pois ja minut tuntemaan sen keuhkojen alapuolella paineena.

Luen materiaaleja ja yritän nykiä mekon vetoketjua kiinni. Luentomuistiinpanot saa itselleen, jos sairastuu. Sain ne kolme ensimmäistä viikkoa. Teksti on ajalta, jolloin olin vielä virallisesti kipeä, flunssassa, vähän pahemmassa flunssassa, tappoflunssassa ja lopulta katosin. Silloin professorit lakkasivat lähettämästä dioja, mutta onneksi ensimmäisetkin ovat vielä lukematta.

Ei tarvitsisi nykiä vetoketjua, jos minä valmistuisin, silloin olisin ostanut uuden mekon.

jos minä olisin se.

ei tarvitsisi nykiä, koska olisin täydellinen

paras versio itsestäni

minä olisin mutta nyt me olemme paras versio meistä ja minä en ole mitään

Istun sängyllä liian pienessä mekossa ja yritän opiskella asioita, jotka ilman meitä olisin oppinut jo puoli vuotta sitten. Puoli vuotta on niin pieni aika. Minulle aika on ollut aina lyhyempää kuin muille, muut eivät näe sitä, kuinka pieniä ajat ovat.

kuinka minä olisin se mutta pienessä ajassa sekin ehtii muuttua

kaikkea ei voi tässä elämässä saada ja jos tuntuu, että voi niin tekee huonosti ja keskitasoisesti. On parisuhteessa keskitasoisesti ja opiskelee sitäkin huonommin. Kaikkea ei voi rehellisesti saada, mutta haalia tietenkin voi niin kuin pikkulapset haalivat huonoa tavaraa.

Vaihdan sivua. Muistan, että siinä kohtaa lopetin kuuntelun, kun sinä tulit sisään luentosaliin.

Lämpöopin ensimmäisen pääsäännön mukaan eristetyn systeemin kokonaisenergia pysyy vakiona kaikissa asetelmissa. Energiaa ei voi lisätä eikä sitä katoa. Kun systeemiin tuodaan tietty määrä energiaa, se voi muuntua toisiin muotoihin, mutta sen määrä ei muutu.

Minusta ei ole yhtään enempään kuin minusta on aiemmin ollut. Järjestys on pakko kalenteri on ja siivoaminen ja ajoissa ehtiminen. Elämiseen liittyvä pakko, josta saa kaiken tai ei mitään.

Lämpöopin ensimmäinen pääsääntö selittää hyvin tilanteet, joissa energiaa tuntuu katoavan jostakin osasta systeemiä. Energia ei häviä vaan se sijoitetaan uudelleen. Toisen systeemin osan saadessa energiaa, toinen osa luopuu siitä.

Suljen koneen, kun kellon vaihtuu tasaan. Olen ollut täydellinen tyttöystävä, käärinyt lahjan paperiin, jonka ostin ainoastaan sinua ajatellen enkä ottanut vain kaapista. Otan lahjan ja pussin, jossa tänne eilen unohtuneet tavarasi ovat. Puolityhjä hammastahna vuotaa pussin pohjalle, mutta annan olla, vaikka se ei ole minua. En koskaan anna olla enkä koskaan jätä muruja pöydälle tai tiskejä altaaseen. Kengät ovat eteisessä moniin ilmansuuntiin, vaikka en koskaan jätä niin. Katson vielä pussiin. Sukka, hanskat ja sen television takuukuitti, jota ajattelimme katsovamme sinun luonasi, koska siellä on sohva. Kuorintaveitsi ja koru, jota käytin kahdesti.

Liikennevaloissakaan en saa muotoiltua päähäni tilannetta, jossa seison edessäsi valmistujaispäivänäsi, joka minulta otettiin pois, jättämässä sinua, koska haluan valita itseni. Sellaiseen ei ole oikeutta, vaikka on kaikkien hyväksymä mahdollisuus. Sellaiseen ei ole hyväksi havaittuja sanoja eikä sitä ehdi selittää, ei saa tilaisuutta. Että haluaa tehdä vain ne liikkeet, joista on hyötyä itselle. Että toisesta ei ole tekemään minulle tulevaisuutta, minusta itsestäni on. Ja jos vain kaikki tekisivät niin ja tässä vaiheessa kaikki ovat jo ajatelleet, että olen väärässä.

–Jätätkö sä mut mun valmistujaispäivänä?

–Joo, jätän.

–Saanko mä edes kuulla miksi?

–No en mä sitä oikeen osaa selittää varmaan.

–Onko mussa jotain vikaa vai häh?

–Ei sen enempää kuin muissakaan.

–Sara, mitä tää on?

–Muistatko kun sanoit, että haluat, että sun nainen on tavoitteellinen?

–Joo ja sä olet just sitä.

-No tää on sitä tavoitteellisuutta.

-Ootko sä vihanen, koska mä valmistuin? Koska sun perkeleen järjestys ei pysy?

-Ei kun mun tavoitteellisuus ei vaan koske sua.

Olen laittanut kaiken ympyröihin, jotka kauan sitten hyllyille piirsin. Jokaiselle purkille on oma aitauksensa ja jokaiselle irtoesineelle. Kysyit niistä joskus, että onko kaiken pakko olla juuri noissa paikoissa. Olen pyyhkinyt pölyt, jotta esineet mahtuvat. Kävelen koululta kotiin ja muistelen järjestystä, etten joutuisi muistelemaan sinua. Vesi tippuu ja menee valon verkoksi puihin, joiden oksiin katulamput paistavat. Katkeilevaa kuvaa asunnosta, jossa mikään ei häirinnyt ajattelua. Katkeilevaa kuvaa sinusta ja leipäpussista, joka jäi lattialle muistan kuvaa syljestä kuvaa nihkeästä ihosta ja kalenterin putoamisesta ja liukumisesta pöydän alle keskellä yötä katkeilevaa

Aloitin unohtamisen nyt. Menen kotiin, joka on siisti, jossa ei ole jälkeäkään. En aio muistaa, että jouduin nostamaan itseni etusijalle, koska silloin ei koskaan tarvitse muistaa, että joskus en ollut omalla etusijallani vaan sinä olit ja kaikki meni väärin.

Rappukäytävään kolahtaessani alan etsiä äänikirjaa. Professori suositteli sitä, koska kaikki luulevat, että minulla on vaikeuksia, vaikka minulla oli vain parisuhde. Naksautan kasetin päälle.

Lämpöopin toisen pääsäännön mukaan kaikki termodynaamiset prosessit pyrkivät edistämään kokonaissysteemin tasapainotilaa.

Työnnän avaimen lukkoon ja käännän. Ovi ei aukea lihasmuistiliikkeellä. Käännän uudestaan ja otan vähän ulos ja laitan vähän sisään. Tarkistan, että ovi on oikea ja jatkan kääntelyä. Äänikirja jää pyörimään ja menee ohi, koska ovi ei aukea. Vastapääoven tyttö tuijottaa kynnyksensä yli, vaikka oli vielä äsken menossa sisään.

-Mistä sää äänikirjoja sait? se kysyy.

-Koululta.

-Onks sulla lukihäiriö? Sikskö sää olit pois?

-Ei ole.

Kaikki eristetyt kaikkeudet pyrkivät kohti tasapainotilaa. Fysiikassa ja luonnossa tasapainotila tarkoittaa aina systeemin epäjärjestyneintä tilaa. Tasapainoon pyrkiminen johtaa epäjärjestyksen kasvamiseen eli entropiaan. Energia ja aine jakautuu systeemissä yhä tasaisemmin niin kauan kunnes yksiköiden välillä ei ole enää eroa.

Ravistan ovea ja yritän painaa yläkulmaa. Tyttö seisoo ja tuijottaa. En muista, mitä laitoin aamulla päälle ja nyt se hermostuttaa. Se tuijottaa minua ja sitten ovea ja postiluukkaa, nimeä varmaan.

-Olitko sää sen Aksun kanssa? tyttö kysyy.

-Kenen? kysyn takaisin.

Tiedän lempinimesi, mutta toivon, että ovi aukeaisi selvennyksen aikana.

-Mitä teille oikeen kävi? se kysyy selventämättä.

-Ei mitään, vastaan.

-Pettikö se sua?

Minä petin. Pettäminen on valinta ja pettäminen on, kun valitset toisen sijasta jotain muuta. Valitsin jotain, joka vaikutti valvottuina öinä siellä hämärässä antavan enemmän kuin rakastaminen. Kun valitsee jotain muuta kuin rakkauden, valitsee intohimon, se on pettämistä. Minä petin, koska sinulla ei ollut minulle mitään annettavaa ja valitsin sinun sijasta itseni.

Kaikkein tärkeintä on muistaa, että entropian lisääntyminen on ainoa asia, joka maailmakaikkeudessa tapahtuu omalla painollaan. Jos jotain tapahtuu kuin itsestään, on kyse entropian eli tietynlaisen epäjärjestyksen ja sekoittumisen määrän kasvusta.

-Tuleeko sulta luukusta posteja? tyttö kysyy.

Postiluukku retkottaa auki ja putoava paperimytty pysähtyy kengänkärkeen. Avain loksahdaa ja käännän varovasti, ettei mikään menisi pieleen, vaikka kaikki on jo pielessä. Sotkun voi haistaa, vaikka asunto on ollut koko päivän tyhjä. Vihan voi tuntea käytävään, sekoittumisen.

-Ei mulle ole postia tullut, vastaan.

-Mitä noi on, mitä tuolta oven alta tulee?

-Ei mitään.

Ovi rasahtaa ja hetken pelkään, että se irtoaa saranoistaan. Eteinen retkahtaa rappukäytävään. Potkin paperia ja pölyä takaisin asuntoon, livahdan sisään ja suljen oven. Vastassa on pullea hengitys tunkkaista ilmaa ja tiskejä. Eteinen kahisee menneiden viikkojen posteja, vaikka keräsin kaiken pois aamulla. Kirjekuoret ovat avattuja ja sinulle nimettyjä.

-Onko sulla kaikki hyvin, kun on noin hirvee sotku? Tarttetko sää apua? Ero on tosi vaikeeta mä tiiän, tyttö huutaa.

Painaudun ovea vasten, asetan puhelimen äänikirjoineen sitä sammuttamatta lattialle ja valun istumaan kynnyksmatolle. Kurkin pidemmälle asuntoon, vaikka tiedän, ettei kannata. Purkit ja koriste-esineet ovat kaikki hieman vasemmalla siitä, mihin ne lähtiessäni jätin. Lavuaari on täynnä tiskejä, jotka tiskasin eilen. Maton kulma on taittunut itsensä päälle ja alla näkyy maton paikasta värjäytynyt lattia. Pöly, jonka keräsin siniseen lasiin, on edessäni ilmassa. Varon hengittämästä sitä sisään.

Tulevaisuudessa entropia on aina suurempi kuin menneisyydessä. Tietenkin esimerkiksi ihminen voi lisätä järjestystä tuottamalla soluja tai lajittelemalla aineita ja esineitä, mutta maailmakaikkeutta ei ole kokonaisuutena niin helppo liikuttaa.

Näin on käynyt, vaikka teen kaikkeni. Koska teen kaikkeni.

Äiti kehottaisi nyt rauhoittumaan. Kehottaisi tottumaan, mutta taistelen tyhjiyttään kylmenevän yksiöni puolesta ja kaikkea vastaan. Nousen ja kävelen keittiön pöydällä makaavan lapun ääreen. Rakastan sua. Rakastan sua samalla tavalla alaspäin viettävällä käsialalla kuin sinun. Mäkin rakastan sua tulee mieleen ja menee heti pois. Tartun lappuun ja annan sen pudota. Tartun olkani yli vedenkeittimeen, jossa kylmennyt vesi ovat sisällä ja vedän. En kuule, vaikka näen keittimen iskeytyvän lattiaan ja nesteen tekevän haaraisen roiskeen. Törmään oviaukon karmiin. Lattialla on kengänjälki maata.

Kaikki hyllystä on satanut alas, koulupaperit ovat kasassa lattialla. Vedän ne syliini, avaam kynnänpäällä parvekkeen oven ja heitän paperit alas. Vesi tulee niiden läpi pihan asvaltilla. Otan kukkaruukun ja paiskaan. Varpaasta tulee verta ja kynnestä musta.

Kaikki kehottaisivat hakemaan sinut takaisin ja myöntämään, mutta minä taistelen. Kukaan ei ole minun takanani, koska kukaan muu ei halua valita minua kuin minä itse. Kukaan muu ei ymmärrä, miksi minuun pitäisi panostaa ja miksi minun pitäisi saada itseni läpi, joten minä olen täällä sitä varten. Kontrollia ei kestä pitkään sanoit joskus.

Entropian kasvaminen on olevaisuuden peruselementti eikä sitä voi estää. Tällä hetkellä avaruus on lämpimämpi kuin eilen, tänään kaikki on enemmän sekaisin kuin eilen.

Nauha huutaa vanhaa luentomuistiinpanoa ilkkuvasti. Kun kaikki menee sotkuun ja on aloitettava alusta on mentävä opiskelijabileisiin uudestaan on rakastuttava yritettävä opittava luettava syötävä nukuttava järjestettävä ja niistä tulee lopulta yksi möykky, joka istuu parvekkeen kulmassa ja kaivaa betonia kynnellä. Olen levinnyt pitkin tätä asuntoa ja kaupunkia ja pitkin ihmisiä, jotka rakastivat minua vielä hetki sitten enkä koskaan saa niitä palasia takaisin sisään.

Istun ja kuuntelen eteisessä huutavaa kirjaa ja haistan sinun hajusi hetken ja oranssi tulee sotkuisesta asunnosta ja kynteen sattuu ja jalkaan sattuu ja pienet kivut rakentuvat sisälle valtavaksi. Olen enemmän kuin sisäpuoli sanoin aina kaikille, mutta silloin en tuntenut sisäpuolta. Nojaan takaraivon nyppebetoniin ja vedän ilmaa sisään, mutta se ei vetäänny. Keitinvesi luikertaa keittiön oviaukosta. Ilma tuntuu kylmältä läikissä, jotka syttyvät kehoon. Ikkunassa lukee permanentilla hysteric. Rakastan sua lapulla, näin paljon sinä hyväksyit minut ja järjestykseni. Permanentin hajusta tulee tärinä ja oranssi aura.

Lämpöopin kolmannen pääsäännön mukaan kaikki toiminta lakkaa absoluuttisessa nollapisteessä, mikään ei liiku eikä enää pyri kohti kaaosta.